Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Φεβρουαρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 9

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65.)

— Χμ! ὁ καιρὸς ἐχάλασε! εἶπεν ὁ Γκύ, σταματῶν ἔξαφνα καὶ παρατηρῶν τὸν οὐρανόν, τόσῳ καθαρὸν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν. Πρέπει νὰ περπατοῦμε γρηγορώτερα, ἂν θέλωμε νὰ φθάσωμε 'ς τὸ Ἀθινιὼν πρὶν νυκτώσῃ.

Τωόντι, ἐπέκειτο ἄνεμος, ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος μαΐστρος τῆς Προβηγγίας, ἡ ἑνδεκάτη αὐτὴ πληγὴ τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ἐλησμόνησε τότε ὁ ἐξολοθρευτὴς Ἄγγελος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Προβηγγιανούς, διὰ νὰ ἰσορροπίσῃ τὴν πλαστιγγα τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, ἡ ὁποία, ἄνευ τοῦ μαΐστρου, θὰ ἔκλινε πολὺ πρὸς τὸ μέρος τῶν καλῶν. Διότι, ἂν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἡ Προβηγγία ἔχῃ τὸ γλυκύ της κλίμα, τὴν γλαυκήν της θάλασσαν, τοὺς εὐχύμους της καρπούς, τὰς εὐφόρους της πεδιάδας, — ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς ἀντίρροπον, ἔχει τὸν μαΐστρον!

Ὁ μαΐστρος δὲν εἶνε οὔτε βόρειος ἄνεμος, οὔτε νότιος, οὔτε ἀνατολικός, οὔτε δυτικός· εἶνε ὅλα αὐτὰ μαζί, καὶ κάτι χειρότερον ἀκόμη. Ὅπως μερικὰ δαιμόνια, ἀνυπότακτα εἰς τοὺς ἐξορκισμούς, ὁ μαΐστρος ὀνομάζεται Λεγεών, καὶ εἶνε ἀληθὴς λεγεὼν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐκχύνονται μανιώδεις, λυσσαλέοι, καὶ συμπαρασύρουν, στροβιλίζουν, ἀνατρέπουν πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὁδοιπόρους, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ πνέῃ ὁ ἄνεμος αὐτός, ὅπως ἤρχισε τώρα!.. Οἱ δύο φίλοι μας, τυλιχθέντες εἰς τοὺς μανδύας των, βυθίσαντες μέχρι τῶν ὠτων τοὺς σκούφους των, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ράβδων των, ἠγωνίζοντο εἰς μάτην νὰ ἀντιπαραταχθοῦν κατὰ τῆς θυέλλης. Ἔκαμνον δύο βήματα ἔμπρὸς καὶ τρία ὀπίσω, ἔπιπτον, ἐσηκώνοντο... Ἐπὶ τέλους, κατάκοποι, ἐξηντλημένοι, ἀσθμαίνοντες, παραζαλισμένοι, ὡς κωφοὶ πλέον καὶ ὡς τυφλοί, ἔφθασαν εἰς ἓν ἐρημικὸν πανδοχεῖον, τὸ ὑποτρέμον φῶς τοῦ ὁποίου τοὺς εἴλκυσεν ὅπως ὁ ἀστὴρ τοὺς Μάγους.

Ἔκρουσαν δειλῶς τὴν κατάκλειστον ἐξώθυραν.

Κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο, ὁ ἀνεμοδείκτης ἔτριζε σπαρακτικῶς, καὶ ἡ πινακίς, ταλαντευομένη εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς σχοινίου, ἠπείλει νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀσυνέτων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἵσταντο πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Γκὺ ἔκρουσε δυνατώτερα· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τυμπανίζῃ ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου διὰ τῆς ράβδου του ὁλόκληρον ἐμβατήριον, παταγωδέστατον.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν. Οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν ἀπὸ μέσα, καὶ παχύς τις ἄνθρωπος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας τὴν οὐλότριχα κεφαλήν του, ἐρωτῶν ἀγρίως ποῖος ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τόσον θόρυβον.

— Χριστιανοί, ποῦ τους ἐλύσαξεν αὐτὸς ὁ ἀέρας καὶ ζητοῦν ἄσυλον! ἀπήντησεν ὁ Γκύ.

Ὁ πανδοχεὺς τοὺς ἐκύτταξε περιφρονητικῶς, καὶ κατόπι, μὲ μορφασμὸν ὁ ὁποῖος ἐφανέρωνεν ὅτι δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὴν περιβολήν των, οὔτε ἀπὸ τὰς ἀποσκευάς των, ἀπήντησε:

— Δὲν ἔχει πειὰ τόπο! πηγαίνετε ἀλλοῦ!

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κλείσῃ. Ἀλλ' ὁ Γκύ, εὐκίνητος ὡς γάτα, ἐτρύπωσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πανδοχέως, σύρων κατόπι του καὶ τὸν Γωλτιέρον.

— Ἀμ τί τόπο θέλομε 'μεῖς οἱ μικροί! εἶπεν εὐθύμως ὁ νεανίσκος· ὅσο θέλει καὶ ὁ σκύλος, ποῦ κάθεται κοντὰ 'ς τὴ σούβλα.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶνε ἡ χειρότερη θέσι! εἶπε γελῶν εἷς ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο θερμαινόμενος παρὰ τὴν πυράν, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐστρέφετο ἐν ψητὸν ὀρεκτικώτατον.

Ἀλλ' ὁ πανδοχεύς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσε διόλου αὐτὴ ἡ αὐθάδεια, ἔγινε κατα-

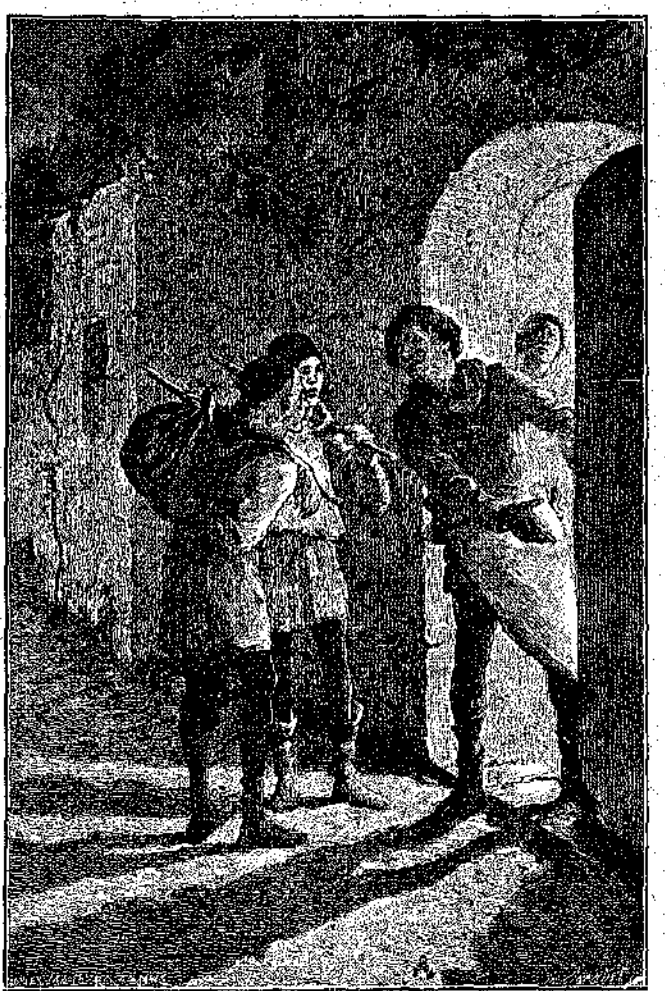

« Δὲν ἔχει πειὰ τόπο! πηγαίνετε ἀλλοῦ! » (Σελ. 73, στήλ. γ'.)

κόκκινος ἀπὸ τὸν θυμόν του, ὡς ἀστακός.

— Θὰ γκρεμισθῆτε ἀπὸ 'δῶ τὸ γρηγορώτερο ; ἐβρυχήθη. Ἔλα, δρόμο ! Οἱ εὐγενεῖς αὐτοὶ ἄρχοντες δὲν θέλουν βέβαια 'ζτὴ συντροφιά τους μαγκόπαιδα σὰν καὶ σᾶς !

Οἱ εὐγενεῖς ἄρχοντες ἦσαν μερικοὶ βουκόλοι καὶ ζωέμποροι, συνομιλοῦντες ἀδελφικῶς, μερικοὶ στρατιῶται, συζητοῦντες περὶ τοῦ πολέμου, μερικοὶ χωρικοὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν πανήγυριν, καὶ ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸ ὀλίγου, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ γουνωτὸς μανδύας ἐκίνει, φαίνεται, μέγαν τὸν θαυμασμὸν τοῦ πανδοχέως.

— Καλὲ ἀφῆτε τὰ παιδιὰ νὰ ἔμβουν μέσα ! εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος μὲ ἀγαθὴν ἀφέλειαν.

— Ἔχουν τοὐλάχιστον νὰ πληρώσουν τὸ μερτικό τους ;

— Καὶ γιὰ ποιοὺς μᾶς πέρνετε ; εἶπε μὲ κωμικὴν ὑπερηφάνειαν ὁ Γκύ.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ πυρετωδῶς εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἀλλοίμονον ! τὸ βαλάντιον δὲν εὑρέθη πουθενά... Θὰ του ἔπεσε κάπου, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, εἰς τὴν φοβερὰν παραζάλην καὶ ἀναστάτωσιν τοῦ ἀνέμου...

— Ἔχεις τοὐλάχιστον τὸ δικό σου, ἀδελφέ ; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς τὸν Γωλτιέρον.

Οἱ θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἐγέλων χλευαστικῶς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὴν ὡς χονδροειδῆ κωμῳδίαν.

Ἀλλ' ὁ Γωλτιέρος ἀνέσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ δερμάτινον βαλάντιον, τὸ ἐγκλεῖον τὴν μικρὰν των περιουσίαν, καὶ ρίψας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν χρυσοῦν νόμισμα :

— Πληρωθῆτε ! εἶπε μὲ τὸ ἡγεμονικόν του ἐκεῖνο ὕφος.

Ψίθυρος ἐκπλήξεως ἠκούσθη. Ὁ πανδοχεὺς ἔλαβε τὸ νόμισμα, τὸ ἔστρεψε καὶ τὸ μετέστρεψεν εἰς τὰς χεῖράς του, ἀμφίβολος, ἀπορῶν.

— Δέν τη γνωρίζω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μονέδα, εἶπεν. Ἀπὸ ποῦ τα 'κλέψατε ;

Ὁ Γωλτιέρος ἔγινε πελιδνὸς καὶ ἀνύψωσε τὴν ῥάβδον του. Ἀλλ' ὁ Γκύ, ἠρεμώτερος, τὸν ἀνεχαίτισε.

— Δὲν εἴμεθα κλέπται, εἶπεν· αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τὴ γιαγιά μας, ποῦ ἦταν Φλαμανδή. Εἶνε νομίσματα τοῦ τόπου της.

— Καλὲ τί μας λέτε ; ! Καὶ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γιαγιά, ποῦ εἶχε τόση περιουσία καὶ ἄφησε τὰ ἐγγόνια της νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ δρόμου ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ποῦ πηγαίνετε ;

Νὰ ψευσθοῦν καὶ αὐτὴν τὴν φοράν, ἴσως θὰ ἦτο ἀσύνετον, καὶ μολονότι εἶχε μεγάλην ὄρεξιν, ὁ Γκὺ ἔκρινε φρονιμώτερον νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν· ὅτι ἡ γιαγιά των ὠνομάζετο κυρὰ Βερονίκη, ὅτι ἦσαν ὁπλοποιοὶ καὶ ὅτι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Ἀῖξ.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσεν :

— Ἔχομεν ἐδῶ καὶ ἕνα πιστοποιητικὸν τοῦ μάστρο - Λανσάκη, τοῦ καλλιτέρου ὁπλοποιοῦ τοῦ Ἀῖξ, τοῦ προϊσταμένου μας, ποῦ βεβαιόνει ὅτι εἴμεθα τίμιοι τεχνῖται, καὶ ὄχι παιδιὰ τοῦ δρόμου, καθὼς εἶπες τοῦ λόγου σου.

Μόλις ἤκουσε τὰ ὀνόματα Κυρὰ Βερονίκη καὶ Μάστρο - Λανσάκης, ὁ ταξειδιώτης, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει ἐκ περιεργείας τὴν συζήτησιν, ῥοφῶν ἡδονικῶς τὸ ποτήριόν του, ἔτεινε προσεκτικώτερον τὸ οὖς, καὶ λαβὼν τὸ νόμισμα, τὸ ἐξήτασεν ἐπισταμένως. Ἔφερε προτομὴν ἀνδρὸς μὲ περικεφαλαίαν, καὶ γύρω τὰς λέξεις : B. Comes Gant.

— Εἶνε νόμισμα τοῦ κόμητος Βωδουΐνου, ἐψιθύρισε, παρατηρῶν τὰ δύο παιδία, καὶ ἀμφιταλαντευόμενος· ἂν ἔπρεπεν ἢ ὄχι νὰ παρέμβῃ. Ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισε, καὶ εἶπεν :

— Ἄφησε ἡσυχα τὰ παιδιά, κύρ-ξενοδόχε. Δὲν φαίνονται νὰ λέγουν ψεύματα, καὶ εἰμπορῶ νὰ τὸ ἐγγυηθῶ. Εἶμαι κ' ἐγὼ ὁπλοποιὸς καὶ ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τοὺς μικρούς μου αὐτοὺς συναδέλφους. Ἑτοίμασέ μας γρήγορα ἕνα καλὸ δεῖπνο, — ἐγὼ κάμνω τὰ ἔξοδα, — καὶ κλεῖσε ἐκείνη τὴν πόρτα ποὺ μου ἐπάγωσε τὰ πόδια.

Ὁ πανδοχεύς, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὴν συμφέρουσαν τροπήν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανεν ἡ ὑπόθεσις, ὑπεκλίθη εὐσεβάστως πρὸ τοῦ πλουσίου καὶ ἐλευθερίου πελάτου του, καὶ ἐτοποθέτησε προθύμως παρὰ τὴν τράπεζαν τὰ δύο ὀρφανά, ὄχι ὀλιγώτερον εὐχαριστημένα...

Ἄφθονον καὶ ὀρεκτικώτατον δεῖπνον ἐπεσφράγισε τὴν καλὴν γνωριμίαν. Ὁ Μάστρο - Πέτρος, (οὕτως ὠνομάζετο ὁ ξένος), ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος τοὺς νέους του φίλους περὶ τῶν σχεδίων των καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξειδίου των.

Ὁ Γκὺ ἐπανέλαβε τὸν μῦθον, τὸν ἐπινοηθέντα ὑπὸ τῆς Βερονίκης, περὶ τοῦ ἐν Παρισίοις θείου.

— Καὶ σκοπεύετε νὰ κάμετε μόνοι τόσῳ μακρυὸν ταξεῖδι ; εἶπεν ὁ ξένος. Κάθε στιγμὴν θά σας συμβαίνουν ἐπεισόδια, ὅπως αὐτὸ ἐδῶ, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε παρών, διὰ νὰ σας προστατεύω. Δὲν κάμνομεν ἕνα πρᾶγμα ; Καὶ ἐγὼ πηγαίνω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εἶμαι ἀποκαταστημένος. Δέν μου ἄρεσει νὰ ταξειδεύω μόνος, καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι εἶσθε καλὰ παιδιά, σᾶς προτείνω νὰ ταξειδεύσωμε μαζί. Θά σας βοηθήσω ὅσον ἠμπορῶ, καὶ ἂν μείνωμεν εὐχαριστημένοι, ἐγὼ ἀπὸ σᾶς καὶ σεῖς ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἂν τυχὸν δὲν εὑρῆτε τὸν θεῖον ποῦ γυρεύετε, τότε σᾶς πέρνω κ' εἰς τὸ ἐργαστῆρί μου. Τί λέτε ;

Ἡ πρότασις ἦτο τόσον συμφέρουσα, ὥστε οὔτε συζήτησιν ἤθελε. Μὲ τοιοῦτον σεβάσμιον συνοδόν, μὲ τοιοῦτον προστάτην, οἱ ταξειδιῶται μας θὰπέφευγον μέχρι τέλους κάθε δυσάρεστον. Διὰ τοῦτο ἔσπευσαν νὰ τὴν ἀποδεχθοῦν εὐγνωμόνως, προειδοποιήσαντες μόνον τὸν ἀγαθὸν Παριστόν, — διότι δὲν ἐνόουν νὰ τὸν γελάσουν, — ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸν ὑπηρετήσουν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Καλά, καλά, εἶμαι σύμφωνος, ἀπήντησεν ὁ μάστρο - Πέτρος φαιδρῶς. Μὴ φοβεῖσθε καὶ δὲν θὰ σας πάρω διὰ βίας· ἂν θέλετε, σᾶς εἶπα· τὸ μέλλον δέν το ἠξεύρει κανείς.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τοῖς παρεχώρησεν ὁ πανδοχεύς, κατὰ διαταγὴν τοῦ προστάτου, ὁ Γωλτιέρος εἶπε πρὸς τὸν Γκύ :

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ ὑποχρεωθῆς τόσον εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

— Μπᾶ ! καὶ γιατί ; τί φοβεῖσαι πάλι ;

— Δὲν ἠξεύρω· ἀλλὰ ἡ φιλία του μοῦ ἐφάνη πολὺ γρήγορη. Δέν μας γνωρίζει καθόλου...

— Γνωρίζει ὅμως τὸν Λανσάκη, καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων, ποῦ ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα. ...

— Ἀδιάφορον· ἐγὼ τὸν ὑποπτεύομαι.

— Νὰ σε 'πῶ, Γωλτιέρε μου, ἕνα πρᾶγμα ; Δὲν εἶσαι πειὰ ὁ ἴδιος. Σὺ ποῦ ἤσουν τόσῳ γενναῖος ἄλλη φορά, τώρα φοβεῖσαι καὶ τὸ παραμικρόν !

— Ναί, ἀλλὰ γιὰ σένα. Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἀγαπητέ μου Κύριε, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ σὲ ἰδῶ μὲ τὸ στέμμα εἰς τὸ κεφάλι, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τοὺς φρουρούς σου, εἰς τὸ παλάτι τῆς Βρύγης.

— Ἔστω ! Ἀμήν ! Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δῶσέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ σκοῦφό μου· εἶνε πολὺ ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸ στέμμα. ...

Καὶ ὁ ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Βωδουΐνου ἐξηπλώθη ἠδυπαθῶς ἐπὶ τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς τοῦ πανδοχείου.

Ἴσως θὰ ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον ἡσυχος, ἂν, ὄπισθεν τῆς κλειστῆς θύρας, ἔβλεπε τὸν μάστρο-Πέτρον νὰ κρυφακούῃ, καὶ ἔπειτα νὰπομακρύνεται ἀκροποδητεί, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ ψιθυρίζων :

— Αὐτοί εἶνε ! Μὰ πῶς τὸ ἐμυρίσθηκα ἀμέσως ! Ἔχω μιὰν ὀσφρησι, ποῦ δέν μου παραβγαίνει τὸ καλλίτερο λαγωνικό !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Arthur Dourliac.]

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 59.)

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ἀστρονόμοι ἐσπούδαζον τὸν δρόμον τῶν ἄστρων εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσουν διατὶ τὰ ἄστρα ἠκολούθουν αὐτὸν τὸν δρόμον.

Εἷς γερμανός, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ μάθῃς καὶ νὰ ἐνθυμῆσαι τὸ ὄνομα, ὁ Κέπλερος, εὗρε καὶ τί συνεπείας εἶχεν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος νόμος, τὸν ὁποῖον ἀργότερον ἀνεκάλυψεν ὁ Νεύτων. Εἶπε δὲ αὐτὰς τὰς συνεπείας μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε οὐδεὶς ἀστρονόμος ἠδυνήθη πλέον νὰ συζητήσῃ αὐτάς. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Κέπλερου ἡ ἀνακάλυψις ἦτο ἁπλῆ παρατήρησις τῶν γεγονότων· τὸν νόμον, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, δὲν τὸν εὗρε. Μόνον ὁ ἄγγλος ἀστρονόμος, ὁ ὁποῖος μετὰ τόσης τόλμης ἐσκέφθη, ὅτι ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Γῆ ἕλκει πάντα τὰ σώματα τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, ἡ ἰδία δύναμις ἕλκει καὶ τὴν Σελήνην, — μόνον αὐτός, ὁ Νεύτων, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃ τὸν νόμον.

Ἡ Γῆ λοιπὸν σύρει τὴν Σελήνην, καὶ ἕνεκα τούτου τὴν κρατεῖ αἰχμάλωτον πλησίον της. Αὐτὴ ἡ δύναμις τῆς ἕλξεως δὲν εἶνε βέβαια μοναδικὸν προνόμιον τῆς Γῆς, ἀλλὰ ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς μάζαν. Καὶ ἡ Σελήνη ὅμως ἔχει καὶ αὐτὴ μάζαν, πολὺ μὲν μικροτέραν ἀπὸ τὴν μάζαν τῆς Γῆς, ἀλλ' ἐπίσης πολὺ μεγάλην. Ὥστε καὶ ἡ Σελήνη πρέπει τότε νὰ ἕλκῃ τὴν Γῆν· τοῦτο δὲ καὶ πραγματικῶς συμβαίνει· κατ' αὐτὸν μάλιστα τὸν τρόπον ἐξηγοῦνται καὶ αἱ παλίρροιαι, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμειναν ἀνεξήγητοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

— Τί σημαίνει παλίρροια ;

— Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνυψοῦται καὶ κατέρχεται κανονικῶς δύο φορὰς εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας· αὐτὴ ἡ ἀνύψωσις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἕλξιν τῆς Σελήνης καὶ ὀνομάζεται παλίρροια. Ἀλλ' αὐτὰ θὰ σοῦ τα ἐξηγήσω ἄλλοτε. Ἂς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὴν παγκόσμιον ἕλξιν.

Ἀφοῦ ἡ Γῆ ἕλκει τὴν Σελήνην καὶ ἡ Σελήνη ἕλκει τὴν Γῆν, καὶ ἡ ἕλξις αὕτη γίνεται ἐπειδὴ Γῆ καὶ Σελήνη ἔχουν μάζαν, τότε ὁ Ἥλιος, τοῦ ὁποίου ἡ μάζα εἶνε κατὰ πολὺ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν μάζαν τῆς Γῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ κάμνῃ τὸ ἴδιον ; Καὶ πραγματικῶς διὰ τοῦτο Γῆ καὶ Σελήνη στρέφονται περὶ τὸν Ἥλιον. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ἄλλα σώματα παρόμοια μὲ τὴν Γῆν, οἱ λεγόμενοι πλανῆται, κινοῦνται κυκλικῶς περὶ τὸν Ἥλιον, μαζὶ μὲ τὰς Σελήνας των, αἱ ὁποῖαι πάλιν στρέφονται περὶ τοὺς πλανήτας των, ὅπως ἡ Σελήνη στρέφεται περὶ τὴν Γῆν. Βλέπεις ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται ἔχουν σελήνας, περὶ τῶν ὁποίων ὅμως θὰ σου ὁμιλήσω μίαν ἄλλην ἡμέραν. Βλέπεις ἀκόμη ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀφοῦ διαρκῶς τὸ ἓν ἕλκει τὸ ἄλλο καὶ ρυθμίζει τὴν πορείαν του. Εἶνε δὲ πολὺ παράδοξον ὅτι πάντα ὅσα ὁ Κέπλερος προεῖπεν, εὑρέθησαν σύμφωνα μὲ ὅσα εὗρε διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ ὁ Νεύτων, ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἕλξιν. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἔγιναν εἰς μίαν ἡμέραν· παρῆλθον πολλὰ ἔτη καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ ἐπανελήφθησαν πολλάκις. Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, ἔλειψε πλέον πᾶσα ἀμφιβολία· εὑρέθη ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ ἄνθρωπος δύναται πλέον νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν : Ἐμάντευσα τὸ μυστικόν σου, Οὐρανέ.

— Εὐχαριστῶ, θεία. Ἦσαν δύσκολα ὅσα μοῦ εἶπες, ἀλλ' ἐπρόσεξα πολὺ καὶ νομίζω ὅτι τὰ ἐνόησα.

— Θὰ ἐννοήσῃς τώρα καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, τὸν ὁποῖον εἶχον πρὸ ὀλίγου, καὶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον σοῦ εἶπον νὰ ἐνθυμηθῆς τὴν χρονολογίαν 1666, ἡ ὁποία δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰ βιβλία τῆς Ἱστορίας. Ἐνθυμοῦμαι δύο χρονολογίας παρομοίας, τὴν μίαν κατὰ 600 ἔτη παλαιοτέραν καὶ τὴν ἄλλην κατὰ 200 ἔτη νεωτέραν· ἡ πρώτη, 1066, εἶνε ἡ χρονολογία τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλίας ὑπὸ τῶν Νορμανδῶν· ἡ ἄλλη, 1866, εἶνε ἡ χρονολογία τῆς μάχης τῆς Σαδόβης, ἡ ὁποία πράγματι εἶνε ἡ ἀληθὴς χρονολογία τῆς κατακτήσεως τῆς Γερμανίας ὑπὸ τῶν Πρώσσων. Αἱ δύο αὗται χρονολογίαι κατακτήσεων εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὴν χρονολογίαν τῆς κατακτήσεως τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, γενομένην τὸ 1666;

— Βέβαια, Νίτσα μου, ἔχεις δίκαιον. Ἡ κατάκτησις αὕτη εἶνε σπουδαιοτέρα. Ἀλλὰ νὰ σου εἴπω τὴν ἀλήθειαν ; Μοῦ ἐχάλασες τὸν οὐρανόν μου ! Τώρα τρομάζω μὲ αὐτὸν τὸν μαῦρόν σου οὐρανόν, τὸν γεμάτον ἀπὸ λογαριασμούς. Πολὺ περισσότερον μοῦ ἤρεσεν ὁ ἄλλος οὐρανός !

— Ὦ, ἀγαπητό μου παιδί ! Θὰ μείνω ἀπαρηγόρητος, ἐὰν αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διδαγμάτων, τὰ ὁποῖα σκέπτομαι νὰ σοῦ δώσω ! Μὴ φοβεῖσαι τόσον γρήγορα τὸν οὐρανόν μου, ἀκόμη καλὰ καλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισες. Ὅταν σὲ ὁδηγήσω εἰς αὐτόν, θὰ τὸν ἀγαπήσῃς κλειότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν γαλανόν, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγνώριζες τίποτε. Ἔπειτα δέν τον ἔχασες καὶ ἐκεῖνον· τὸν ἔχεις πάντοτε ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σου, καὶ εἶνε τόσον εὔμορφος καὶ τώρα, ὅσον ἦτο καὶ προηγουμένως. Δὲν χάνει βεβαίως τίποτε ἀπὸ τὴν καλλονήν του, τώρα ὁπότε γνωρίζεις καὶ τί εἶνε.

Ὁ οὐρανός μου εἶνε μαῦρος διὰ ἡμᾶς, ἐνόσῳ τὸ φῶς δὲν συναντᾷ τί ὅπως το φωτίσῃ· ἀλλ' ὅπως θὰ ἴδῃς, εἶνε πλήρης ἀπὸ φῶς καὶ ὄχι ἀπὸ ἀριθμούς. Πᾶσαι αἱ κινήσεις εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται μόναι των, μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε κανονικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν οὐδὲ ταράσσουν οὐδὲ διακόπτουν οἱ λογαριασμοί μας. Οἱ λογαριασμοὶ γίνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸν νόμον αὐτῆς τῆς τάξεως. Καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος ὑπερηφανεύεται διὰ κάτι τι, ὑπερηφανεύεται διότι κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν νόμον τοῦτον. Δὲν εἶσαι πλέον μικρός, μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃς νεανίας ! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χαλάσῃ ὁ οὐρανός σου, ἐπειδὴ ἔμαθες περὶ αὐτοῦ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδὲ ὑπώπτευες κἂν προηγουμένως ;

— Ἀλλά, θεία μου, ἀφοῦ ὁ οὐρανὸς δὲν εἶνε τίποτε, τότε ποῦ εὑρίσκεται ὁ καλός μας Θεός, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανόν ;

— Μένε ἡσυχος, Κώστα μου. Ἐκεῖνος εὑρίσκεται πανταχοῦ· Ἐκεῖνος πληροῖ τὸ πᾶν. Τὸ κενόν, περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ἔλεγον, εἶνε ἰδικόν μας κενόν· εἶνε ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα, ὅταν δὲν βλέπομέν πλέον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ δὲν ἐγγίζομεν διὰ τῶν χειρῶν μας. Ὁ καλὸς Θεός, τὸν ὁποῖον ἡ μητέρα σου σ' ἐδίδαξε νὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν σου, εὑρίσκεται πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν φανταασθῆς.

Ἀλλ' ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ σήμερον, ἀγαπητό μου παιδί. Φίλησέ με, καὶ πήγαινε πλέον νὰ κοιμηθῆς. Ἀρκετὰ σήμερον ἔμαθες.

["Επεται συνέχεια.]

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΙΟΝ

Τὸ ἴον, ἄνθος ταπεινό,
Ἔχει εὐμορφιὰ καὶ χάρι,
Γιατί ἔχει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Τὰ χρώματά του πάρη.

Καθὼς το λούσῃ ἡ ἀπαλή
Τοῦ οὐρανοῦ δροσούλα,
Μὲ βαθυκύανη στολὴ
Τὸ ντύνει ἡ χαραυγούλα.

Καὶ σάν το ἰδῇ ἀπ' τὰ ψηλὰ
Ὁ Ἥλιος, χρυσοδάφει
Τὰ φύλλα του ἁπαλὰ-ἁπαλὰ
Μὲ διάφανο χρυσάφι.

Καὶ τὰ παιδιά, ποῦ ταπεινὰ
Βλέπει ὁ Θεός, ὡς θέλει,
Οὐράνια καὶ παντοτεινὰ
Χαρίσματα τοὺς στέλλει !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ;

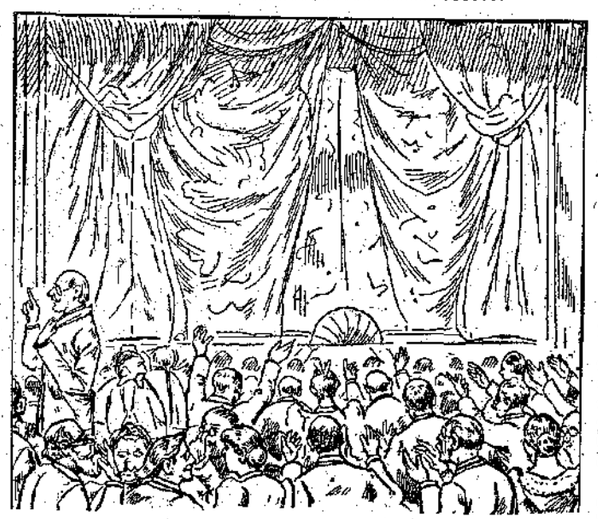

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν, ἡ αὐλαία ἔπεσε, καὶ οἱ θεαταὶ κατενθουσιασμένοι, χειροκροτοῦν φρενητιωδῶς καὶ ζητοῦν τὸν συγγραφέα.

Ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς δὲν φαίνεται...

Τὰ χειροκροτήματα ἐξακολουθοῦν. Οἱ θεαταὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν, ἂν δὲν ἰδοῦν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν συγγραφέα τοῦ δράματος...

Ἐπὶ τέλους! Νάτος! ἐπαρουσιάσθη καὶ εὐχαριστεῖ τὸ κοινὸν διὰ τὰς τιμητικὰς αὐτὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Τὸν βλέπετε;

Ὄχι;... Ἔ, αὐτὸ μόνον εἶνε τὸ δυστύχημα, ὅτι δὲν τὸν βλέπουν ὅλοι...

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 68.)

Ὁ Μωϊλαὶν καὶ οἱ υἱοί του ἔδιδον πολυτίμους συμβουλὰς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν, διὰ τὸ ὄργωμα τῶν γαιῶν, τὴν χρῆσιν διαφόρων σπόρων κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἐδάφους· ὁ δὲ ἰατρὸς Λωμόνδος καὶ ὁ ἀγχώριστος αὐτοῦ Γεράρδος ἠσθάνοντο ἀληθινὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωπόνου. Ὁ Βέμπερ πάλιν ἐφεύρισκεν ἄλλοτε μὲν ἓν νέον ἄροτρον, ἄλλοτε μίαν τελειοτέραν ἀλωνιστικὴν μηχανήν, ὁ δὲ καιρὸς παρήρχετο ταχέως, ἐν μέσῳ τῶν εὐαρέστων τούτων ἀσχολιῶν.

Τὸ ζήτημα τῆς διατροφῆς τόσον πολυμελοῦς ἀποικίας θὰ καθίστατο πολὺ δύσκολον,— μολονότι διετίθετο καθ' ἑκάστην εἰς βοῦς καὶ ἓν ἢ δύο πρόβατα,— ἂν τὸ κυνήγιον δὲν ἦτο τόσον ἄφθονον εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἡ ὁποία δικαίως ἐπωνομάσθη «παράδεισος τοῦ κυνηγοῦ.» Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ποικιλία τῶν θηραμάτων. Παρεκτὸς τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ βουβάλου καὶ τοῦ ρινοκέρου, τὰ λοιπὰ τῶν ζῴων τῆς Ἀφρικῆς εὑρίσκονται εἰς τὰς χλοηφόρους πεδιάδας της· ἐκεῖ ζοῦν ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀντιλόπης, ἡ δορκάς, ἡ καμηλοπάρδαλις, ὁ ἱπποπόταμος, ἡ ἄλκη, ἡ στρουθοκάμηλος, ἡ ἔλαφος καὶ ἀναρίθμητος ποικιλία μικρῶν ζῴων ὡς καὶ πτηνῶν, ἐχόντων ποικιλώτατον καὶ ὡραῖον πτέρωμα.

Ἑκάστην πρωΐαν οἱ κυνηγοὶ διεσκορπίζοντο, φοροῦντες τὸ στερεὸν καὶ οὐχὶ χωρὶς χάριν κυνηγετικὸν ἔνδυμά των· ἕκαστος ἦτο ὡπλισμένος μὲ δίκαννον ὅπλον διὰ τὰ μεγάλα ζῷα, μαῦροι δὲ παρηκολούθουν τοὺς κυνηγούς, κρατοῦντες ἄλλα ὅπλα διὰ τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν.

Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε δωρήσῃ ἐν ὡραῖον βραχύκαννον ὅπλον εἰς τὴν Κοραλίαν· αὕτη ὅμως ἀπεστρέφετο τὸ κυνήγιον ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εἶδε φονευθεῖσαν μίαν ὡραίαν ἀντιλόπην. Ἦτο δὲ αὕτη ὡραιότατον ζῷον ἐκ τοῦ γένους Κουδού, καὶ εἶχε μέγεθος ἡμιόνου, τρίχωμα στακτερόν, ἔφερε λευκὰ στίγματα εἰς τὴν μορφήν της, ἡ δὲ χαριεστάτη κεφαλή της ἐστολίζετο μὲ ζεῦγος ὡραίων κεράτων. Τὸ εὐγενὲς ζῷον ἐβάδιζε μὲ χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὅταν ἡ σφαῖρα τοῦ Ἐρρίκου κατέρριψεν αὐτὸ αἱματωμένον ἐπὶ τῆς χλόης. Ἡ Κοραλία εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐκπνεούσης ἀντιλόπης νὰ προσηλόνωνται ἐπὶ τοῦ φονέως της ὡς μὲ ἔκφρασιν μομφῆς, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν λύπης.

Ἐν τούτοις, κατὰ συμβουλὴν τοῦ πατρός της, ἤρχισε νὰσκῆται εἰς τὴν σκοποβολήν, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπυροβόλει ἡ καὶ ἔρριπτε τὸ τόξον μὲ ἀρκετὴν εὐθυβολίαν. Ὁ κ. Μασσαὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἄσκησιν ταύτην τῆς κόρης του, ὄχι χωρὶς λόγον, διότι, εἰς τὰς μακρινὰς ἐκείνας χώρας, ἔπρεπεν ὅλοι νὰ εἰμποροῦν νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωήν των καὶ τὴν ζωὴν τῶν οἰκείων των ἀπὸ παντοειδεῖς κινδύνους, ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν τῶν θηρίων μέχρι τῆς ἐπιθέσεως τῶν σκληροτέρων ἀκόμη ἀγρίων, ἦτο δὲ ἀναγκαῖον ὅλοι νὰ γνωρίζουν τὴν χρῆσιν ἑνὸς ὅπλου.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἐργασία ἑκάστου ἐκανονίσθη μεθοδικῶς, μετά τινας δὲ ἑβδομάδας ὅλα εἶχον ἐντελῶς διοργανωθῆ εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ὡς ὠνομάσθη τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀποικίας. Ἡ φήμη τοῦ νέου συνοικισμοῦ διεδόθη εἰς τὴν πέριξ χώραν, συχνὰ δὲ γραφικὰ στίφη μαύρων ἤρχοντο μέχρι τοῦ περιβόλου καὶ ἔφερον σῖτον, ἄλευρον ἀραβοσίτου, ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα οἱ ἄποικοι ἐπλήρωνον μὲ μέτρα τινὰ βαμβακεροῦ ὑράσματος, ζωηροῦ χρώματος, ἢ μὲ ὁρμαθοὺς χανδρῶν, διὰ τὰς ὁποίας ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία ἐδείκνυον ἀκόρεστον πάθος.

Οἱ δυστυχεῖς μαῦροι ἔμενον ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Εὐρωπαίων, ἡ ὁποία τοῖς ἐφαίνετο βασιλική· τὰ πάντα τοὺς ἐξέπλητταν· παρηκολούθουν δὲ μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον πᾶσαν κίνησιν τῶν παραδόξων τούτων ὄντων. Ὁσάκις ἐδίδετο ἡ ἄδεια εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἴδουν πῶς ἐζύμωνεν ἡ Μαργαρόνα, ἡ μία ἔσπρωχνε τὴν ἄλλην διὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα. Οἱ λαοὶ οὗτοι δὲν ἠξεύρουν τί θὰ εἴπῃ ζύμωμα, καὶ τρώγουν ὠμὸν τὸ ἄλευρον, ἀφ' οὗ ἀλέσουν τὸν σῖτον μεταξὺ δύο πετρῶν. Τὸ ψωμί, ἡ τόσον ἁπλῆ αὕτη τροφή, ἡ ὁποία εἰς ἡμᾶς φαίνεται τῆς πρώτης ἀνάγκης, ἐθεωρεῖτο γλύκισμα ἀπὸ αὐτάς, ὅταν δὲ ἡ Μαργορόνα ταῖς ἔδιδεν ἀπὸ κανὲν τεμάχιον, ἐξέφραζον μὲ θόρυβον καὶ μὲ φωνὰς τὴν χαράν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ὁ Γεράρδος διήρχετο τὸ καιρόν του ὅπως ἤθελεν εἰς τὸ Μασσαιχώριον· ἄλλοτε ἐπήγαινεν εἰς τὸ χρυσωρυχεῖον, ἄλλοτε ἐγυμνάζετο εἰς τὴν σκοποβολὴν ἢ τὴν ἱππασίαν, ἄλλοτε ἤκουε τὸν πολυμαθῆ ἰατρὸν Λωμόνδον, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινεν ἥσυχον μὲ τὰς πολλὰς καὶ περιέργους ἐρωτήσεις του. Ὁ κ. Μασσαὶ εἶχε συνάψῃ μαζί του μίαν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν παρέβη ὁ Γεράρδος· ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελῇ κάθε ἡμέραν μίαν ὡρισμένην ἐργασίαν, τὸν ἄφινεν ὅμως ἐλεύθερον νὰ τὴν ἐκτελῇ ὅταν ἤθελε καὶ ὅπως ἤθελε. Τὸ σύστημα τοῦτο ἀπέβη πολὺ χρήσιμον εἰς τὸν Γεράρδον, διότι χωρὶς νὰ ὠχριάσῃ ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία, ἐστόλιζε τὸ πνεῦμά του μὲ ὅλας τὰς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς ἕνα ἄνθρωπον πολιτισμένον.

Ὁ Γεράδος ἠγάπα ὑπερβολικὰ τὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰς ἐξερευνήσεις, ἐξέτεινε δὲ αὐτὰς ἐνίοτε τόσον μακράν, ὥστε ἐνέβαλλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν κυρίαν Μασσαί· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Μασσαὶ ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὴν τόλμην καὶ ἀπὸ τὴν ἀντοχὴν τοῦ Γεράρδου, ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἐμποδίσῃ, ἠρκεῖτο δὲ νὰ κάθηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ νὰ περιμένῃ, ὅταν ὁ Βενιαμὶν της ἠργοπόρει, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως

ὅταν τέλος ἤκουε τὴν εὔθυμον φωνήν του, ἢ τὸν ἔβλεπεν ἐρχόμενον μὲ τὸ ἐλαφρὸν βάδισμά του, εὐκάμπτον, ρωμαλέον, ἡλιοκαῆ, νεανίαν ἤδη ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα, παιδίον ὡς πρὸς τὴν ἀφέλειαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν ἀθῳότητα τοῦ γαλανοῦ βλέμματος.

Ἡ Κοραλία τὸν συνώδευε συχνά, διότι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ κινδυνῶδες ταξείδιόν των καὶ οἱ δύο εἶχον διατηρήσῃ θερμὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, πολὺ ζωηροτέραν ἀπὸ τὴν συνήθη μεταξὺ μελῶν τῆς ἰδίας οἰκογενείας· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνουν χωρισμένοι δέκα λεπτὰ χωρὶς ν' ἀκουσθῇ συγχρόνως ἀπὸ τὰ χείλη των ἡ ἐρώτησις: «Ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος; — Τί ἔγεινεν ἡ Κοραλία;»

Ἡ κυρία Μασσαί, γνωρίζουσα ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ εἶνε προσεκτικώτερος καὶ φρονιμώτερος ἂν εἶχε μαζί του καὶ τὴν ἀδελφήν του, ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ πηγαίνῃ μαζί του, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ λείπῃ καὶ ὁ Γολιάθ· διότι ἐὰν τυχὸν ἐπήρχετο κανεὶς κίνδυνος, τὸ ὀξυδερκὲς καὶ πιστὸν ζῷον θὰ κατώρθωνε τὰ ἀδύνατα διὰ νὰ προστατεύσῃ καὶ σώσῃ τοὺς νεαροὺς του κυρίους. Καὶ ἡ Λίνα ἐπήγαινεν εὐχαρίστως μαζί των· καὶ σχεδὸν καθ' ἑκάστην οἱ τρεῖς φίλοι ἐξεκίνουν ζωηροὶ καὶ εὔθυμοι ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ἀσχυδέρμου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι διεσκέδαζεν ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τόσον ὅσον καὶ οἱ ἀναβάται του.

Μίαν ἡμέραν, ἐξεκίνησαν πολὺ πρωὶ ἐφοδιασθέντες μὲ ἄφθονα γλυκίσματα καὶ ὀπωρικά, διὰ νὰ μείνουν ἔξω ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐσκόπευον νὰ προχωρήσουν ἕως εἰς ἕνα λόφον ὑψηλότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο κυανοῦς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα εἶχαν δημιουργήσῃ μὲ τὴν φαντασίαν των ὁλόκληρον μυθιστόρημα. Τὸν εἶχαν ὀνομάσῃ «ἡ ἄκρα τοῦ κόσμου» καὶ διεσχυρίζοντο ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κάτι συμβαίνει. Ἐπειδὴ ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος λόφος ἔφραττε τὴν θέαν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, τὰ δύο κοράσια ἐφαντάζοντο ὅτι τίποτε δὲν εὑρίσκετο πλέον παρακέρα εἰμὴ ἡ θάλασσα, καὶ ὑπεστήριζον ὅτι ἂν φθάσουν εἰς τὴν κορυφήν του, θ' ἀνακαλύψουν ἀπὸ τὸ ὕψος του τὴν κινητὴν ἔκτασιν τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶδον καὶ ἄγριον ὡς θηρίον καὶ ἥμερον ὡς ἀρνίον.

Καὶ τοῦ Γεράρδου ἡ περιέργεια ἐκεντήθη ὁμοίως. Τὴν πρωΐαν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεκίνησαν πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ μυστηριώδους λόφου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκὺς καὶ δροσερός· ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἥσυχος αὔρα ἔσειε τὴν κόμην τῶν τριῶν ἐξερευνητῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φαιδρότατοι.

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΜΑ ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ;

ΜΙΚΡΑ ΚΩΜΩΙΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 70)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ἐγειρομένη, ἐν ἀγανακτήσει). — Τί; Ἡ φωλιὰ ποῦ εἶνε; (στὴν κορυφὴ τῆς μηλιᾶς;... (Πρὸς τὴν κούκλαν της·) Δὲν σοῦ το ἔλεγα, Δόρα μου; νὰ το!.. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ ἀνοησία, εἶνε πολὺ χειρότερο... αὐτὸ καταντᾷ σκληρότης! Θέλατε νὰ χωρίσετε τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια ἀπὸ τὴ μητέρα των;

ΤΑΚΗΣ. — Μ' αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ὁ πόλεμος; Καὶ μήπως σᾶς ἐκήρυξαν πόλεμο; Ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, ἠθέλατε νὰ τους κάμετε τέτοιο-μεγάλο κακό;

ΤΑΚΗΣ (μὲ ὕφος ὀλιγώτερον περιφρονητικόν). — Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!.. Ὅλο αὐτό, τώρα βέβαια, θὰ σας γίνῃ μάθημα.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Ἡ Ἱστορία μου, δὲν ξέρω καλὰ σὲ ποιὸ μέρος, λέγει: «Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις!» Αὐτὸ θὰ ληθεύσῃ, ὅταν θὰ ἰδῇ ἡ μαμὰ σὲ τί χάλια εἶνε τὸ καινούργιο μου πανταλόνι...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μὲ οἶκτον). — Θὰ φᾶς ξύλο, καϊμένε μου...

ΤΑΚΗΣ. (ἐκδάλλει κραυγήν, κυττάζων τὸ χέρι του.) — Αἶμα!.. ἄ, τρέχει αἷμα!..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (πλησιάζουσα ζωηρῶς). — Γιὰ νὰ το ἰδῶ!

ΤΑΚΗΣ (μὲ κραυγὰς πόνου). — Μή! πονῶ!.. σιγά... προσοχή!.. ἄ, τὸ δακτυλάκι μου!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (λύουσα τὸ μανδῆλι καὶ ἐξετάζουσα τὴν πληγήν). — Δὲν εἶνε τίποτε, μπᾶ! (εἰρωνικῶς). Μοῦ φαίνεται ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ πρέπει νὰ εἶνε λιγάκι γενναιότεροι.

«Ζήτω τὰ κορίτσια!» (Σελ. 78, στ. 6')

καὶ εὐαισθησία!.. Μὰ ἐμεῖς, παιδί μου, θὰ τα ἐβάζαμε 'στὸ κλουβί, καὶ θὰ τα ἐτρέφαμε καλά, καὶ θὰ τα ἐμεγαλώναμε...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἔτσι; ἠθέλατε λοιπὸν καὶ σεῖς, νὰ σας βάλουν 'στὴ φυλακὴ καὶ νὰ σας τρέφουν καλά;

ΤΑΚΗΣ (θρηνωδῶς). — Ἀς εἶνε· τὰ πουλάκια σου δὲν ἔπαθαν τίποτα, ἐν ᾧ ἐγώ... (κυττάζει τὸ χέρι του, τὸ δεμένον μὲ τὸ μανδῆλι.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἐπληγώθηκες:

ΤΑΚΗΣ. — Ναί, (δεικνύων τὸν Γεῶργον) γιὰ νὰ τον σώσω.

ΓΕΩΡΓΟΣ. — (εἰρωνικῶς) Μάλιστα, ἐπληγώθηκε!.. μιὰ γραζτουνιὰ ἐκεῖ τιποτένια... Τὸ πανταλόνι μου ἐπληγώθηκε στ' ἀλήθεια! (στηρίζει τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ τοίχου.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μὲ κάποιαν εἰρωνείαν.) — Χμ!

ΤΑΚΗΣ. — Μάλιστα, δὲν εἶνε τίποτε!... Ὅποιος εἶνε ἀπέξω ἀπὸ τὸ χορὸ... μὰ γιὰ νὰ το εἴχες καὶ σύ, καὶ τότε νὰ μοῦ λέγες... (θρηνωδῶς). Ἄ, τὸ δακτυλάκι μου!...

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — (πλησιάζουσα τὴν τράπεζαν καὶ ἀνοίγουσα τὸ μικρὸν κυτίον.) Νὰ ἐδῶ, εὐτυχῶς, ὅλα τὰ γιατρικὰ τῆς μαμμᾶς. Θά σε γιατρέψω.

ΤΑΚΗΣ. — Μὰ ξεύρεις;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ναί, μόνον σώπασε· (Ἐπιδένει ὅλον ἐπιτηδείως τὴν πληγὴν τοῦ Τάκη, ἐν ᾧ ὁμιλεῖ.) Νά, λιγάκι φανικὸν ὀξύ... νὰ ἕνα κομμάτι ταφτᾶ...

ΤΑΚΗΣ. — Ἄ! Μή!.. ὤ!... ὤ!..

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Μὰ τί φωνάζεις; Σ' ἐπόνεσα;

ΤΑΚΗΣ. — Ὄχι· ἀλλὰ μποροῦσες νὰ με πονέσῃς.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (γελῶσα). — Χαρὰ 'στὴ γενναιότητα! .. Στάσου· θὰ σοῦ το τυλίξω καὶ μὲ αὐτὸ τὸ πανάκι . . . θὰ σοῦ το δέσω καὶ μὲ λίγη κλωστή. . . (τελειόνει τὴν ἐπίδεσιν τοῦ δακτύλου) καὶ ἐτελείωσε! Αὔριο δὲν θὰ ἔχῃς τίποτε.

ΤΑΚΗΣ. — Εὐχαριστῶ, Χαρίκλεια. (κυττάζει τὸν ἐπίδεσμον, καὶ μὲ ὕφος θαυμασμοῦ:) Μὰ τί σοῦ εἶνε τὰ κορίτσια! . . Ἀλήθεια, τί σοῦ εἶνε!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ, εἶνε λοιπὸν ἐκανὰ καὶ γιὰ κάτι; Νὰ διορθώνουν τοὐλάχιστο τὲς ἀταξίες, ἔ;

ΓΕΩΡΓΟΣ (ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἵσταται μὲ ἀνῶτα πρὸς τὸν τοῖχον). — Καὶ 'μεῖς νὰ τες κάνωμε! . . . (θρηνωδῶς). Καὶ τὸ παντελόνι μου τώρα τί θὰ γίνῃ;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Θὰ ἰδοῦμε. (Ἀναβάνει ἀπὸ τὸ κάνιστρον τοῦ ἐργοχείρου βελόνην καὶ κλωστήν, πλησιάζει τὸν ἀδελφόν της καὶ ἐξετάζει τὸ σχίσιμον.) Ἄ, ἄ, αὐτὴ ἡ πληγὴ εἶνε πολὺ σοβαρά.

ΓΕΩΡΓΟΣ (Ἀνήσυχος). — Ἀλήθεια;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἀλλὰ θὰ την κλείσωμε. (Σταματᾷ, ἀνυψοῦσα τὴν βελόνην). Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως: ὅτι δὲν θὰ ξανακάμετε πόλεμο μὲ τὰ πουλιά! . .

ΓΕΩΡΓΟΣ (ζωηρῶς). — Ἄ, ὄχι, ὄχι!.. Οἱ Μπόερς εἶνε πολύ... μυτεροί.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (ζωηρῶς). — Ἔπειτα σεῖς δὲν ἔχετε κακὴ καρδιά, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. (Συρράπτει τὸ σχίσιμον, ὁμιλοῦσα.) Μὰ τί πληγή!.. ἀτελείωτη εἶνε! (ἐξαφνα ἐκβάλλει κραυγήν:) Ἄ!

ΓΕΩΡΓΟΣ, ΤΑΚΗΣ (ὁμοῦ). — Τί ἔπαθες;

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Τίποτα! (ἐκμυζᾷ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου της.) Ἐτσιμπήθηκα.

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζων). — Βγάζει αἷμα!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Βλέπεις; Καὶ μὲ τὴ βελόνα πληγόνεται κανείς...

ΤΑΚΗΣ (τεμπεινῶν τὴν κεφαλήν, κατησχυσμένος). — Καὶ δὲν κλαῖς καθόλου. Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα τόση γενναιότητα ἀπὸ ἕνα κορίτσι... (Καθ' ἑαυτόν) Ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ἐχαλασα τὸν κόσμο!

(Ἡ Χαρίκλεια ἀναλαμβάνει τὴν βελόνην καὶ ἀποτελειόνει γρήγορα τὸ ράψιμον.)

ΓΕΩΡΓΟΣ (τρυφερῶς). — Εἶσαι καλὴ ἀδελφούλα, Χαρικλεῖτσα μου! Μόνο δυὸ φορὲς μ' ἐτσίμπησες... Μὰ 'πέ μου, φαίνεται τώρα τὸ σχίσιμο; (Παριπατεῖ βραδέως, μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια.)

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ. — Ἄ μπᾶ! καθόλου!

ΤΑΚΗΣ. (πλησιάζων καὶ παρατηρῶν τὴν ἐπιδιόρθωσιν, ψιθυρίζει μὲ θαυμασμόν). — Διορθώθηκε 'στὴν ἐντέλεια! Μὰ τί σοῦ εἶνε τὰ κορίτσια! (ἐνθουσιωδῶς) Χαρίκλεια, ἂν θέλῃς σὲ πέρνω εἰς ἔγγαμά μου ὡς νοσοκόμον... καὶ ὡς στρατιώτην ἀκόμη!

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ (μειδιῶσα). — Τώρα... ἡ ἀργότερα;

ΤΑΚΗΣ. — Τώρα ἀμέσως! 'στὴ στιγμή! Πᾶμε!

ΓΕΩΡΓΟΣ. — Ναί, ναί, πᾶμε νὰ παίξωμε. Μὲ τὲς ἀνοησίες μας, ἐχάσαμε ὅλο σχεδὸν τὸ ἀπόγευμα!

(Πρὶν ἐξέλθουν, ὁ Τάκης ἐπιθεωρεῖ τὸ δεμένον του δάκτυλον, ὁ Γεῶργος τεντόνεται διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν στερεότητα τοῦ καναπεδίου του, καὶ οἱ δύο, κατευχαριστημένοι, πέρνουν ἀπὸ τὰς χεῖρας τὴν Χαρίκλειαν, καὶ τὴν σύρουν ἔξω ἐν θριάμβῳ, φωνάζοντες:)

ΓΕΩΡΓΟΣ, ΤΑΚΗΣ. — Μὰ τί σου εἶνε τὰ κορίτσια!.. Ζήτω τὰ κορίτσια! Ζήτω ω ω ω ω!..

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλ. τῆς Henriette Bezançon]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΟΔΟΣ ΤΡΙΠΟΔΩΝ

ΡΙΝ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἑρμοῦ, θὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα καὶ εἰς ἄλλα τινὰ ἐνδιαφέροντα καλλιτεχνήματα. Καὶ ἐν πρώτοις, θὰ διέλθωμεν πρὸ τοῦ ὄπισθεν τοίχου, κατὰ μῆκος τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μία μεγάλη παράταξις γλυπτῶν, (ὅλα φέρουν τὸν ἀριθμὸν 227α) προερχομένων ἀπὸ τὰς μετόπας τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ναοῦ τῆς Ἥρας (Ἡραίου) Ὑδροροαί, γεισώματα, κεφαλαί, τεμάχια κορμῶν, συντρίμματα παντοειδῆ, ἀπασχολήσαντα πολὺ τοὺς ἀρχαιολόγους. Ἡ ἐπικρατεστέρα γνώμη εἶνε, ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἀργείου καλλιτέχνου Πολυκλείτου.

Ἔπειτα θὰ σταματήσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 228α. Εἶνε ἓν βάθρον τετράγωνον, μέρος μνημείου ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀθηναίου καλλιτέχνου Βρυάξιδος, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν ἀθλητῶν, νικησάντων εἰς ἱππικοὺς ἀγῶνας. Ὁ παράκειμενος κορμὸς Νίκης (229α) εὑρεθεὶς καὶ αὐτὸς παρὰ τὸ Θησεῖον, ὅπου καὶ τὸ βάθρον, ἀπετέλει ἴσως μέρος τοῦ ἰδίου μνημείου. Ἐπὶ τῶν τριῶν πλευρῶν τοῦ βάθρου ὑπάρχουν ἀνάγλυφα νικητῶν ἱππέων, πρὸ τῶν ὁποίων φαίνεται καὶ ὁ τρίπους, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης των. Ἐπὶ τῆς τετάρτης πλευρᾶς ἀναγινώσκεται καθαρώτατα ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Φυλαρχοῦντες ἐγίκων ἐν ἄνθιππασίᾳ, Δημαίνετος Δημέου Παιανιεύς, Δημέας Δημαινέτου Παιανιεύς, Δημοσθένης Δημαινέτου Παιανιεύς. Βρύαξις ἐποίησεν.»

Παρομοίου μνημείου ἀπετέλει μέρος καὶ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο τριγωνικὸν βάθρον (ἀρ. 1463), τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἀθηναϊκῶν μαρμάρων τῆς αἰθούσης. Εὑρέθη μεταξὺ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου καὶ τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους. Στενὸν καὶ ὑψηλόν, ἔχει τὰς τρεῖς πλευρὰς κοίλας, συνδυαζομένας εἰς σχῆμα ἐκτάκτου κομψότητος. Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς παρίσταται ὁ Διόνυσος, κρατῶν κάνθαρον (εἶδος ποτηρίου), καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων ἀνὰ μία Νίκη. Τὰ ἀνάγλυφα ταῦτα εἶνε ὡραιότατα. Ἄνωθεν τῆς μαρμαρίνης βάσεως, τὴν ὁποίαν βλέπομεν, ἵστατο ἄλλοτε ὀρειχάλκινος τρίπους, ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον οἱ νικηταὶ τῶν Διονυσιακῶν Ἀγώνων. Καὶ τὸ σύνολον ἦτο ἱδρυμένον τὸ πάλαι εἰς τὴν περίφημον Ὁδὸν Τριπόδων, ἡ ὁποία ὤφειλε τὸ ὄνομα καὶ τὴν δόξαν εἰς παρόμοια χορηγικὰ μνημεῖα, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἀφθόνως καὶ ἀπαραμίλλως.

Ὁ ἐπισκέπτης, ὁ ἱστάμενος πρὸ τοῦ βάθρου τούτου καὶ ἀναπλάττων τὸ σύνολον τοῦ μνημείου μὲ τὸν ἐπ' αὐτοῦ τρίποδα, μεταφέρεται διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὴν ἀρχαίαν ὁδόν, καὶ βλέπει ἐμπρός του ὁλόκληρον σειρὰν τριπόδων, ἱδρυμένων ἐπὶ βάσεων ἐπίσης ἢ καὶ περισσότερον καλλιτεχνικῶν, καὶ ἀνασχηματίζει, ὅπως ἦτο τὸ πάλαι, ἐν τῶν ὡραιοτέρων καὶ χαρακτηριστικωτέραν τοπίων τῆς μεγάλης πόλεως, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

Ἡ ὁδὸς Τριπόδων ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν νοτιοανατολικὴν ἄκραν τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς, ἐπροχώρει ἡμικυκλικῶς κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ κατέληγεν εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον. Ἦτο ἐκ τῶν προσφιλεστέρων ἀθηναϊκῶν περιπάτων, ἐκτεταμένη, εὐρεῖα, δενδρόφυτος, καὶ στολιζομένη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ διὰ τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἐνδόξων μνημείων, τὰ ὁποῖα ἵδρυον οἱ νικηταὶ χορηγοί. Τοὺς τρίποδας, τοὺς ὁποίους ἐλάμβανον οὗτοι ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς Ἀγῶνας, — χορηγικοὺς τρίποδας λεγομένους, — δὲν τους ἐφύλαττον εἰς τὰς οἰκίας των, ὅπως οἱ σημερινοὶ νικηταί, ἀλλὰ τοὺς ἐξέθετον δημοσίᾳ εἰς θέαν διαρκῆ, πρὸς δόξαν αὐτῶν αἰωνίαν καὶ πρὸς ἀμίλλαν τῶν νέων ἀκοίμητον. Διὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην εἶχεν ὁρισθῆ ἡ Ὁδὸς Τριπόδων. Ἐπὶ βάσεων τριγωνικῶν, ὡς ἐκείνη τὴν ὁποίαν βλέπομεν εἰς τὸ Μουσεῖον, ἢ ἐπὶ ναΐσκων στρογγύλων, ὡς τὸ σωζόμενον ἀκόμη μνημεῖον τοῦ Λυσικράτους, ἀνυψοῦντο τὰ ὀρειχάλκινα αὐτὰ τρόπαια, εἰς μακρὰν καὶ διπλῆν σειράν, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ πλουτιζομένην. Ἡ λαμπρὰ αὕτη παράταξις προεκάλει τὸν θαυμασμὸν τοῦ περιπατητοῦ, εἴτε ἐγχωρίου εἴτε ξένου, τόσον διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν τῶν χορηγικῶν μνημείων, — τρία τῶν ὁποίων κατεσκεύασεν αὐτὸς ὁ μέγας Πραξιτέλης, — ὅσον διὰ τὴν Δόξαν, ἡ ὁποία τὰ περιέβαλλε, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μάρμαρα καὶ μέταλλα προσελάμβανον νέαν αἴγλην, ἀκτινοβολοῦντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, ἐκεῖ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἱερᾶς Ἀκροπόλεως...

ΦΛΙΔΩΝ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ὁ νῦν Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας, στρατηγὸς Γκαλιφφέ, φημίζεται διὰ τὸν ἱπποτικόν του χαρακτῆρα. Εἰς τὴν μομφήν, ὅτι κάποτε εἶχε στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Ὀρλεανιδῶν, τῶν μνηστήρων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου, ἐδήλωσε δικαιολογούμενος, ὅτι αἱ σχέσεις αὗται πριωρίζοντο εἰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁ Πρίγκιψ, ἐπιζητῶν τὴν φιλίαν του, τὸν εἶχε προσκαλέσῃ εἰς μίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συνηντῶντο ὀλοι οἱ βασιλόφρονες. Ὁ Γκαλιφφὲ ἀπήντησεν εὐγενῶς ὅτι ἐλυπεῖτο, διότι δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ κάμῃ τὸ ταξείδιον μέχρι τοῦ τόπου τῆς συγκεντρώσεως.

Τότε ὁ Πρίγκιψ τῷ ἔγραψεν, ὅτι ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Γκαλλιφὲ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Δυστυχῶς δὲν εἶμαι τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ ἔλθω· ἀλλ' εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι καὶ τόσον πτωχός, ὥστε νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν σας.»

ΔΗΛΩΣΙΣ Μὲ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας, ἡ Ἑλλὰς ἔχει σύμβασιν ἐκδόσεως ταχυδρομικῶν Ἐπιταγῶν ὅθεν οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐμβάζοντες χρήματα, ἂς προτιμῶσιν εἰς τὸ ἑξῆς τὰς ταχυδρομικὰς ἐπιταγάς, ὡς τὸ πρακτικώτερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον.

Οἱ ἐν Τουρκίᾳ δύνανται νὰ στέλλωσιν ἐπιταγὰς διὰ τῶν Γαλλικῶν ἢ Αὐστριακῶν ταχυδρομείων. Μόνοι οἱ διαμένοντες εἰς πόλεις, ὅπου δὲν λειτουργοῦν τοιαῦτα, δύνανται νὰ στέλλουν τουρκικὸν γραμματόσημον, ὑπολογίζοντες ὅμως τὸ φράγκον πρὸς 5 1/2 γρόσια.

Οἱ ἐν Ρωσσίᾳ δύνανται νὰ στέλλουν ρουβλια χάρτινα, γραμματόσημα 8ε μόνον, ὅταν τὸ ποσὸν εἶνε μικρότερον τοῦ 1 ρουβλίου.

Ἄλλα γραμματόσημα δὲν εἶνε δεκτά, ἐκτὸς τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν, τῶν μὴ προωρισμένων διὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ μὴ φερόντων τὴν λέξιν piastre. Διότι τὰ γραμματόσημα ταῦτα, καθὼς καὶ τὰ αὐστριακά, ρωμουνικά, βουλγαρικὰ κτλ. δὲν ἐξαργυροῦνται ἐνταῦθα παρὰ μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Εἰς τὸ ἑξῆς τοιαῦτα γραμματόσημα, στελλόμενα εἰς ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 1 φράγκου, θὰ ἐξαργυροῦνται διὰ λ/μὸν τοῦ ἀποστολέως, ἡ δὲ ἐκ τῆς διαφορᾶς προκύπτουσα ζημία, θὰ λογίζεται εἰς βάρος του.

Ἐν γένει γραμματόσημα εἶνε δεκτὰ μέχρις 1 φράγκου. Δι' ἀνώτερον ποσὸν πρέπει νὰ ἐκδίδεται ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Ἀγγουρολογιωκάτου, παρατηροῦντος τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς:

— Περίεργο πρᾶγμα καὶ αὐτὸ τὸ φῶς! Νὰ μὴ τὸ σοῦνῃ τὸ ρεῦμα, ὅπως τὸ κερί, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ τὸ ἀνάπτῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωκάτου [Ε]

* * *

Ὁ Κώστας, θέλων νὰ δείξῃ πνεῦμα, ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του Νίτσον:

— Πῶς ἐννοεῖς ἐσὺ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶνε βλαξ; Καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως:

— Ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπηνοῦ τῆς Ἑρμιονῆς

* * *

Ὁ μικρὸς Σπῦρος βλέπει εἰς τὸ δίπλοῦν σύλλογον τῆς Η' Κυριακῆς τῆς Διαπλάσεως μίαν εἰκόνα, παριστάνουσαν ἄνθρωποφάγον, ὁ ὁποῖος τρώγει ἕνα παιδάκι, ἐν ᾧ τρία ἄλλα ἵστανται κλαίοντα.

— Τί κουτὰ ποὺ εἶσθε! λέγει ὅσω νὰ φάῃ αὐτό, δὲν φεύγετε σεῖς;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο,ΤΙ σᾶς εἶπα τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, θέ σας παρακαλέσω νὰ το θεωρήσετε ἰσχύον καὶ διὰ τὴν παροῦσαν. Ἡ αὐτὴ γραμματοπλημμύρα, ἡ αὐτὴ ἔλλειψις χώρου. Θὰ ἐφαρμόσωμεν λοιπὸν κατ' ἀνάγκην τὸ «Ὀλίγ' ἀπ' ὅλα» τοῦ Ἀναν-ία, μὲ μίαν μικρὰν μεταβολήν: «Ἀπ' ὀλίγα εἰς ὅλους.»

Μὲ ὑγείαν καὶ φρόνησιν νὰ διέλθετε τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοστήν. Προσευχή, μελέτη καὶ .. ὀλίγη διασκέδασις. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναπληρώσετε τὴν ἀργίαν τῆς Ἀποκρηᾶς, ἡ ὁποία, δι' ὅσους δὲν ἐκφοβοῦνται τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἔχει τόσο σκληρὰς συνεπείας μεθύριον, εἰς τὰς Ἐξετάσεις...

Τί εὐμορφην, τί καλλιγραφικὴν ἐπιστολὴν ποὺ μου γράφει σήμερον ἡ *Βασιλικὴ Χαραλάμπους* [Ε] !.(Μὰ διατί δὲν ἐσημείωσε καὶ τὸ ψευδώνυμόν της;) Θάποσπάσω αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐκεισόδιον: «Σήμερον, μοῦ γράφει, 2—3 εἴχαμεν Ἑλληνικά· (φαντάσου, 2—3 Ἑλληνικά!) Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου, δὲν ἐπρόσεχα πολύ... Ἤκουσα λοιπὸν νὰ λέγῃ ὁ καθηγητής μου τὴν φράσιν «ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκοιμήθην...» Ὑπὸ ποίου; ἐρωτῶ. Ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποίου!» Πάλιν τὸν ἐρωτῶ καὶ πάλιν μοῦ ἀπαντᾷ «Ὑπὸ τοῦ ὁποίου» γελῶν, καθὼς καὶ αἱ συμμαθήτριαί μου... Ἐπὶ τέλους μία ἔλαβε τὸν κόπον καὶ μοῦ ἐξήγησε τὸ λογοπαίγνιον: ὑπὸ τοῦ ὀπίου.»

Δὸν Ροτζέρε, καὶ τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσουν περὶ τίνος πρόκειται; Τίποτε.

Μὲ μεγάλην μου χαράν, *Σταματίνα Θεοδωρίδου*, ἔλαβα ἐπιστολήν σου καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν μου γράψῃς συχνά. Τὰ ψευδώνυμον δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ ἔκλεξε ἄλλο.

Τσιρις, κῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅπου λέγεις; Ἐγὼ ἀναγινώσκω πολλάκις εἰς ἑπτάκοον ὅλου τοῦ σπιτικοῦ τὰς ὡραίας ἐπιστολάς ποὺ μου γράφουν οἱ φίλοι μου· ὅταν δὲ εἶνε πολὺ ὡραῖαι, τὰς ἀναγινώσκω καὶ εἰς τοὺς συνεργάτας μου· καὶ ὅταν εἶνε πάρα πολὺ ὡραῖαι, τὰς δημοσιεύω καὶ εἰς τὸ φύλλον, διὰ νὰ τας ἀναγνώσῃ ὅλος ὁ κόσμος. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν ἐδῶ δὲν ἰσχύει. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἀνακοινῶ εἰς κανένα ἐπιστολάς. Ἀν ὅταν αἱ ἐπιστολαὶ αὗαι δὲν τιμοῦν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὰς ἔγραψε (πρᾶγμα ἄλλως τε σπανιώτατον) Βν ὅταν μου γράφουν τίποτε ἰδιαίτερον, μὲ τὴν ρητὴν παραγγελίαν νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις, αἱ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολαὶ ἀνακοινοῦνται, καὶ τόσῳ περισσότερον, ὅσον ὡραιότεραι εἶνε.

Ἐκ Πειραιῶς μοῦ ἀναγγέλλεται θλιβερώτατον δυστύχημα ὁ θάνατος τοῦ ἐκεῖ συνδρομητοῦ καὶ λατρευτοῦ φίλου μου **Πάνου Α. Κουλούρη**, τοῦ γνωστοτάτου εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ἀντίο Μαστέλλο*. Ἦτο μαθητὴς τῆς γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου, ἐπιμελέστατος, ἀγαθώτατος καὶ πολὺ εὐφυής, ὡς δύναται νὰ μαρτυρήσῃ καὶ ἡ εὐδοκίμησίς του εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ὅπου ἐσχάτως ἔτυχε καὶ Α' Βραβείου. Ἀφίνει γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀπαρηγορήτους διὰ τὴν ἀπώλειαν, καὶ φίλους πολυπληθεῖς βαθύτατα αἰσθανθέντας τὸ κενὸν τοῦ προώρου τούτου θανάτου. Οἱ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως, εἰς τοὺς ὁποίους τόσον οἰκεῖος καὶ ἀγαπητὸς ἦτο ὁ ἀτυχὴς Κουλούρης, ἂς ἀναπέμψουν θερμὴν εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἂς τον παρακαλέσουν νὰ στείλῃ τὴν παρηγορίαν Του εἰς τοὺς βαρυπενθεῖς συγγενεῖς, τοὺς ἀσυγκρίτως δυστυχεστέρους τοῦ ἀποθανόντος...

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ὑπουργὸν τῶν Ποστικῶν* (Ε. Τ αὐτὸ ἐξέλεξα ἔστειλα τὰ φύλλα ποὺ ἐζήτησες.) *Δημάρατον* (Δ. Σ.) *Μαρμαρυγὴν* (χωρὶς ἀρχικά, ὅπως εἴπες.) *Μικρὰν Ἀνθοκύμον* (Α. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα· φίλησέ μου καὶ τὰς μικρὰς ἀδελφάς·) *Μαργαριτοφόρον* (αὐτὸ ἐξέλεξα, ἀλλὰ χωρὶς τὸ οὐσιαστικόν, διότι ἔτσι μοῦ φαίνεται ὡραιότερον· περὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐπήντησα ἀνωτέρω·) *Φιλοπείμενα τὸν Ἀχαιόν, Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* (Κ. Ο.) καὶ *Ταχυπέτην* (Β. Γ. Τ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: παραλείποντοι ἐλλείψει χώρου. Αἱ σπουδαιότεραι (προτάσεις ἢ ἀποδοχαὶ προτάσεων ἀλληλογραφίας κτλ.) ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ προσεχές.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸ *Μοτεζεδένιο Μπουκετάκι*, *Πτηνὸν τῆς Ἠσυχίας* καὶ *Μελαγχολικὴν Ἀνυστούλαν*· ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὸν *Εἰκοστὸν Αἰῶνα*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Ἐσμεράλδαν*· — ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Νεαρὰν Φιλόσοφον*, *Καρδερίνα* καὶ *Κρ. Κυριακίδην*· — ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρις* μὲ τὸ *Ζουλάπι*, *Ἑλένην Δαμάσκου* καὶ *Συριανὸν Ἱππότην*· — ὁ *Τριανταφυλλένιος Κάμπος* μὲ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* καὶ *Φεγγοβολὴν Δόγουλαν*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸ *Εὐῶδες Ἴον*, *Λαίμαρτον Γατάκι* καὶ *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*· — τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὴν *Κόμην τῆς Βερενίκης*, *Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*· — τὸ *Ψάρι τῆς Ζηρᾶς* μὲ τὴν *Κιθάραν τοῦ Τατοΐου*, *Ἔνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — ἡ *Ἔνδοξος Ψαριανὴ* μὲ τὴν *Χρυσάνθην Ράγκου*, *Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Ρόδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὴν *Πόπην Παναγοπούλου*, *Κωνσταντῖνον Μαγαιρᾶν* καὶ *Ἰω. Ἰατροπούλου*· — ἡ *Μαρία Μωραΐτου* μὲ τὴν *Πρωτοῦλαν Κυριακοπούλου*, *Τυρινθα* καὶ *Ἀνοιχτὴν Καρδιάν* — τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*· — ὁ *Ἥλιος τῆς Αὐγῆς* μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα*, *Ἔνδοξον Ψαριανὴν* καὶ *Σφίγγα τῶν Θηβῶν*· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸ *Εὐῶδες Ἴον*, *Ρωβέρτον Γυισκάρδον* καὶ *Κάρμεν Σύλβα* — ἡ *Ἀγριοβιολέττα* μὴ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*, *Κινέζον Δῆ* καὶ *Ἔνδοξον Ψαριανὴν*· — ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* μὲ τὸν *Θησέα Λιβέριον*, *Θεαγένην* καὶ *Βαρβαλαμπούμπαν*· — ἡ *Ἐλένη Περσάκη* μὲ τὴν *Πιπίτσαν Κοκινοσούλου*· — ὁ *Νεαρὸς Ζωγράφος* μὲ τὴν *Λυδίαν Δίθον*, *Πίκ-Νίκ* καὶ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· — τὸ *Καλὸς Ὥρισες* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, *Καρδερίνα* καὶ *Ἀληθῆ Φίλην*· — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὸ,

Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα —ὁ *Φίλαγγλος Ἕλλην* μὲ τὸν *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Βίωνα τὸν Σμυρναῖον* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλω* καὶ *Βιργινίαν Ἀκιαρδοπούλου* —ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* —ἡ *Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς* μὲ τὸν *Κύδρον* καὶ *Ἡρακλέα Ἀναστασιάδην* —ἡ *Κωμωδία τῆς Ζωῆς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Εὐσυβιάδην* —τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* μὲ τὸν *Νεαρὸν Κερκυραῖον*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ *Ἐῤῥῶδες Ἴον* — ὁ *Πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον*, *Δὸν Κολοκύθαν Πάτραν* καὶ *Ἰωάννην Δάρκ* —ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις* πρὸς τοὺς φίλους της : *Βροντὴν τοῦ Διὸς* (ἡ ὁποία λέγει, καθὼς τῆς εἶπαν, ὅτι καὶ τὰ Β' καὶ τὰ Γ' Βραβεῖα τὰ ἐπῆραν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἀγόρια· ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ φιλοτιμηθοῦν, λέγει, καὶ τὰ κορίτσια, καὶ θὰ δείξουν κάποτε ὅτι νικοῦν καὶ αὐτά —καὶ μήπως δὲν τὸ ἔδειξαν ἄλλοτε ;) *Κίχλην* (δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προτάσεως ἀλληλογραφίας μὲ συμμαθητήν σου, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις καὶ δύνασαι νὰ βλέπῃς καθεκάστην· ἡ ἀλληλογραφία ἔχει σκοπὸν νὰ συνδέῃ τοὺς πρὸς ἀλλήλους ἀγνώστους·) *Παναγιώτην Κ. Σταυρουλόπουλον* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἐλήφθη ἐγκαίρως·) *Λυδίαν Δίθυν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ ἡ ὑπόσχεσίς σου ὅτι θὰ μοῦ γράψῃς τακτικώτερα·) *Ἀληθῆ Φίλην*, *Μόδσαν Θάλειαν* (χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τόσας καλάς μου φίλας·) *Νέον Ἡρακλέα* (ἔλαβον·) *Μόδσαν τῆς Ἀστρονομίας* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας ἐντυπώσεις ἐκ τῶν πρώτων φύλλων· ἐννοεῖται, ὅτι ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς, ἔνε καὶ ἐπίθετον· ἀλλὰ δὲν τὸ λέγει·) *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους· ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ προκηρυχθῇ μὲ τοὺς ἰδίους ἀκριβῶς ὅρους τοῦ περυσινοῦ· χωριστὰ φύλλα λυσοχάρτου δὲν ἔχω· μόνον εἰς φακέλλους·) *Ἰλίνην τοῦ Κηφισσοῦ* (νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὴν μικρὰν Τζένην, μὲ τὰ τόσον ἰδιότροπα μαθήματά της, — καλὲ ἀκοῦτ' ἐκεῖ νἀρίσῃ τὸν δάσκαλόν της εἰς τὴν μέσην τοῦ μαθήματος «διὰ νὰ παίξῃ λίγον», καὶ ἄλλοτε νὰ ἐπιμένῃ νὰ κάμῃ μάθημα μὲ ἀνοικτὴν ὀμβρέλλαν ! . . . — καὶ νὰ τῆς εἰπῆς ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως τὸ πρῶτόν της γράμμα·) *Κεραυνὸν* (τὸ γραμμάτιον εἶνε ἔγκυρον, αἱ λύσεις ἐμπρόθεσμοι·) *Χωλὸν Διάβολον* (ἐλήφθησαν·) *Σμυρνηποούλαν*, *Μυστικὴν Φωνήν*, *Ἀλκυόνα τοῦ Βοσπόρου* (βέβαια, κάθε πρῶτον δύσκολον·) *Κ. Ι. Τρακάκην*· *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (αἱ προτάσεις βραδύνουν κάπως, διότι εἶνε πολλαὶ καὶ δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ μοῦ γράφεις συχνά·) *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν* (βλα θὰ γίνουν, ἀλλ' ἐν καιρῷ· χαίρω ποὺ σοῦ ἤρεσαν τόσον τὰ ἐφετεινά μας ἔργα·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο τελευταίας ἐπιστολάς σου· αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὰς Ἀπόκρεω μοῦ ἤρεσαν πολύ·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐσυβιάδην* (κατενθουσιασμένον μὲ τὰ ἐφετινὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα, λέγει, ὑπαρέβησαν ὅλας τὰς προσδοκίας του·) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἐλπίζω, ὅτι τώρα ποῦ ἐπέρασαν τὰ κάρναβάλια, θὰ εὐκαιρῇς νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα·) *Ἀφελῆ Καρδίαν* (νὰ εἴπῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, ὅτι ἀπεναντίας τοῦ ὀφείλω χάριτας διὰ τὴν ἀμελειάν του, διότι ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ λάβω τὴν προσρειλῆ ἐπιστολήν σου· τώρα πότε θὰ μοῦ γράψῃ κ' ἐκεῖνος ;) *Νεαρὸν Ζωγράφον*, *Ἰωάννην Παρίσην* (ὅταν μοῦ στέλλῃς σὺ τὰ χρήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νέων συνδρομητῶν, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νἀναγνωρίζωνται ὡς ξεσπάθωμα ἰδικόν σου·) *Αὐγερινόν*, *Ψάλτην τῶν Δασῶν* (ἐννοεῖται· τἀρχικὰ γράφονται μόνον εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου·) *Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως* (καλὰ κάμνεις· ποῦ ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα διὰ τὸν Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων· κρῖμα, ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας !) *Ὀλγαν Λ. Πατσιάδου* (ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὑποθέτεις· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις, καὶ χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Τσούχραν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ὁ κ. Φαίδων καὶ ὅλοι οἱ συνεργάται μου κατενθουσιασμένοι μὲ ὅσα γράφεις· ναί, καλὸν εἶνε αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν νὰ γράφωνται εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (μὲ τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας·) *Τρομερὸν Γίγαντα* (1), *Πάλλουσαν Καρδίαν* (βεβαίως, κατὰ λάθος τὸ ἔκαμε· ἀλλὰ δὲν πειράζει, κράτησε διὰ τὸ Λευκωμά σου τὸ ἕνα καὶ ἐπίστρεψε τὸ ἄλλο, νὰ τοῦ τὸ στείλω·) *Ταχυδρόμον Περιστεράν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ περιπάτου· σὲ συμβουλεύω νὰ στείλῃς διήγημα· ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὠφέλειά σου θὰ εἶνε·) *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Σιναχωρμένον Ποντικόν*, *Ἀσπροποταμίτην* (μὰ δι' αὐτὸ λέγουν ὅτι ὁ Διάβολος ἔγινε τυπογράφος, διὰ νὰ βασανίζῃ τὸν κόσμον μὲ... τὰ τυπογραφικὰ λάθη· τὰ τῆς Στατιστικῆς σου εἰς τὸ προτσεχές· ὡς πρὸς τὴν πρότασιν ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ *Τέττιγος τῆς Ἀχαΐας*, δι' ἄλλους λόγους εἶνε ἀνεφάρμοστος·) *Μικρὸν Παλαιστήν*, *Ὡραίαν Ἀνεμώνην* (πού της ἤρεσε τόσον τὸ τελευταῖον δωδεκασέλιδον φύλλον·) *Ἀργυρᾶν Συρίκραν* (ἡ ὁποία συγχαίρει ὅλους τοὺς ξεσπαθώσαντας καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ δωδεκασελίδου φύλλου·) *Χριστόδουλον Βλυσίδην* (ἂν θέλῃς νὰ μοῦ στέλλῃς λύσεις, πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὁδηγόν·) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Ἀπόγονον τοῦ Χάση* (χαίρω πολὺ διὰ τὰ τόσα προτερήματα τῆς νέας φίλης ποὺ μοῦ ἐσύστησες, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διακριθῇ πολύ·) *Ζοφερὸν Νέφος*, *Ναυαγὸν Καρδίαν*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ μοῦ ἀρέσει ἡ ἐφετεινή σου στολή. . καὶ εὔχομαι νὰ τὴν διατηρήσῃς πάντοτε·) *Μέδωνα* (μὲ τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου· ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Σοφὸν Πιττακὸν* (θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς·) *Στήριγμα τῆς Μητρός* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διότι κιὰ εἰς τὴν "Ἐκθεσίν σου ἀκόμη μ' ἐνθυμήθης καὶ ἔγραψες περὶ τοῦ « Πρόκαντος »·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφήν· ἔκλεξε ἄλλον τόμον, διότι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖς, εἶνε ὁ 10ος, ἀξίας 10 φράγκων·) *Νικόλαον Π. Κουλουμᾶν*, (δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε κανὲν λάθος· τώρα τουλάχιστον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀναθεώρησις·) *Ναυτόπαιδα*, *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Καυκασίαν*, *Λίμνην Μαρεῶτιν*, *Βασίλισσαν Ζηνοβίαν*, *Ματθαῖον Σταμούλην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Γεώργιον Δ. Μαρίνον κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10ᾶς Ἀπριλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰταφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1.

109. Λεξίγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου·
Καθὼς τὸ δεύτερόν μου.
Στρατὸς εἶνε τὸ τρίτον μου.
Καὶ ἄρχων τις τὸ συνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιωτοπούλας [ΕΕ]

110. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Νὰ εὑρεθοῦν ὀκτὼ ὄρη τῆς Ἑλλάδος, τῶν τῶν ἐχθρῶν.

ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ καθεξῆς, νἀποτελῶσι τὸ ὄνομα ἄλλου ὄρους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου [ΕΕ]

111. Στοιχειόγριφος.

Ἐλεεινὸς καὶ δυστυχὴς κατάκειμαι ὁ τάλας,
Ἓν γράμμ' ἂν λείψῃ, μ' ἀριθμεῖς εἰς πράξεις [τρισμεγάλας.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ῥόδου τῆς Ἀδγῆς [Ε]

112. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ λαιμὸ κάνεις κεφάλι, κ' ἔτσι ἀφίνεις πόδια, μέση,
Κι' ἀπ' τὴν πόλι θὰ τον εὕρῃς στρατιώτου νἀχῃθέσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους [Ε]

113. Σταυρὸς μετὰ Ῥόμβου

★
★
★ .
★ O ★ ★ ★ H ★
. ★ .
★
★

Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται : Εἰς τὸν σταυρόν, καθέτως, μέρος τῆς οἰκίας, ὁριζοντίως, ἀστερισμός. Εἰς τὸν Ῥόμβον, ἀπὸ τοῦ Ο, ἄνω, ἐπίρρημα τόπου, κάτω, ἐρκετόν· ἀπὸ τοῦ Η, ἄνω, ἐπίρρημα ἐπεξηγηματικόν, κάτω, χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

114. Μυστικὴ Ἐρώτησις.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας :

Ὁ Διδάσκαλος : Πότε ... ὁ περίφημος . . . . τῶν Ἀγαιῶν. . . . . ;

Ὁ Μαθητής :—τῷ 183 π. Χ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πέχλης [Ε]

115. Φωνηεντόλιπον.

δκεν-ψ-θνς-λσνσ δ-φλι-μρτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης [Ε]

116 Γρῖφος.

Ομ Ομ ἀντὶ σέ, Κύμη Θ τῶν

νον
ι
μεν
ον

μένει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκώνης [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50.

632. Θάνατος (θά, νάτος!) —**633.** Κρόνος θρόνος.—**634.** Στρουθοκάμηλος, στρουθός, κάμηλος.

635.

Σ
Ο Α
Ρ Υ
Α Α Ρ Α
Θ Α Μ Α Η
Η Ρ Ν Ν
Ν Τ Τ Ο
Α Ν Α Ν Ι Δ Σ

636-690. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος π, σχηματίζονται αἱ λέξεις: *ὀπτὸς*, *λοπάς*, *σάπτω*, *πρᾶος* ἦπαρ.—**691.** Ἡ εὐγένεια δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ χρήματα.—**692.** Μὴ ὠνοῦ περιττά.

---

693. Ἀρχιμήδης (Ἀρχή, μύδι, Σ). — **694.** Σέριφος-Ἔριφος.—**695.** Ἐλάσσων-Ἐλασσών.—**696.** Τὰ γράμματα Θ, Κ, Ι.

697.

Κ
Π Α Σ
Π Α Λ Α Ι
Κ Α Λ Α Μ Ο Σ
Σ Α Μ Ο Σ
Ι Ο Σ
Σ

698. ΙΣΤΡΟΣ (Σίτος, τσίρος, ρίς, ὅτι.) —**699—703.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ *Ἰανὸς*, σχηματίζονται αἱ λέξεις : *Λουκιανός*, *Ἀδριανός*, *Ἀρειανός*, *Ἰουλιανός*, *Τραϊανός*. —**704** ΠΑΡΟΣ, ΑΘΗΝΑ, ΝΕΜΕΑ (ΠΑΝορμον, Ἀθέμιτος, ΡΗΜα, ΟΝΕιρον, ΣΑΛΔῆς).—**705.** Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον.—**706.** Ἐπὶ τὰς πομπὰς ἐξιέναι οὐχ ὡς θεωρησομένους, ἀλλ' ὡς θεωρήσοντας —**707.** Ἡ πόλις πολλὰ ὑπέφερεν ὑπὸ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1909.